

[Udenrigsministeren.]

internationalt samarbejde. Man kan for så vidt sige, at den klassiske udenrigspolitik har fået en ny dimension. Jeg tænker f. eks. på fødevareproblemerne, på energikrisen og råvareproblemerne, på spørgsmålet om retsordenen på havet, på miljøproblemer og på problemerne omkring inflation og beskæftigelse.

To tredjedele af verdens befolkning lever i udviklingslandene, som imidlertid selv kun fremstiller en femtedel af verdens fødevarer. Tredoblingen af fødevarepriserne og firdoblingen af oliepriserne i løbet af det sidste par år har derfor fået alvorlige følger for de bestræbelser, som gennem mange år har været udfoldet for at mindske kløften mellem rige og fattige lande. Det må tilføjes, at udviklingen er meget mere alvorlig, når man ser den i endnu et perspektiv, nemlig den eksplosive vækst i verdens befolkning. I dag bor der ca. 4 mia mennesker på kloden. Hvis den nuværende vækst fortsætter uændret, vil der i år 2010, altså om kun 35 år, bo 8 mia og i år 2045, altså om 70 år, 16 mia mennesker, dvs. en firdobling i forhold til nu.

Dette fører mig over til nogle synspunkter vedrørende arbejdet inden for FN, et arbejde, som regeringen tillægger den allerstørste betydning. Vel virker De Forenede Nationer, som vi kender organisationen i dag, ikke altid så godt, som vi kunne ønske det, men i en ufuldkommen verden er FN både et nødvendigt og et brugbart instrument, som vi alle — både rige og fattige lande — kan og skal benytte os af.

Under den 29. generalforsamling i efteråret var vi vidne til en heftig debat om en række spørgsmål. Meget ofte, eller ret ofte, var situationen den, at der på den ene side stod et meget stort antal lande — overvejende udviklingslande — og på den anden side et mindre antal industrilande. Det er kun naturligt, at begivenhederne under efterårets samling i FN har påkaldt stor opmærksomhed, og vi må meget alvorligt tage op til overvejelse, hvad vi kan gøre for at undgå et lignende modsætningsforhold under den 30. generalforsamling, som begynder i september, og under den umiddelbart forudgående 7. ekstraordinære generalforsamling om udvikling og internationalt økonomisk samarbejde.

Udviklingslandenes aktiviteter i FN har i den senere tid i stærkt stigende grad været rettet mod økonomiske problemer. Det er vel ikke unaturligt på baggrund af de udviklingstendenser, som jeg omtalte for et øjeblik siden. Udviklingslandenes ønsker i denne situation er bl. a. blevet nedfældet i handlingsprogrammet for en ny økonomisk verdensorden, det program, der blev vedtaget uden afstemning. Men der var en række afgørende forbehold fra vestlige industrilande på den 6. ekstraordinære generalforsamling i, så vidt jeg husker, april 1974. Dette program har siden været ledetråden i udviklingslandenes politik ved FN's behandling af de økonomiske spørgsmål.

Udviklingslandenes ønsker på det økonomiske område er også kommet til udtryk i den resolution om en pagt vedrørende staternes økonomiske rettigheder og pligter, der blev sat til afstemning og vedtaget under sidste generalforsamling.

Specielt angående den danske stemmeafgivning i denne sag vil jeg gerne sige, at vort råd til den daværende regering var at afstå og ikke, som det skete, at stemme imod. Jeg mener fortsat, at det ville have været det rigtigste, om man havde fulgt dette råd.

En række af de økonomiske spørgsmål, som er omhandlet i handlingsprogrammet og i pagten, og som drøftes i FN eller i FN's særorganisationer, berører konkrete danske økonomiske interesser. Nogle af disse spørgsmål vil komme til behandling på den førnævnte 7. ekstraordinære generalforsamling i september.

Generalforsamlingen i FN nedsatte i efteråret en forberedende komité, hvori også Danmark er repræsenteret. Denne komité indleder sit arbejde i denne måned og skal i juni og måske tillige, hvis det er nødvendigt, i august på grundlag af en rapport fra FN's generalsekretær fastlægge de emner, der skal behandles på den ekstraordinære generalforsamling, og udarbejde det materiale, der skal ligge til grund for den. Det er altså endnu ikke til at sige, hvor omfattende en emnekreds den ekstraordinære generalforsamling får, men under alle omstændigheder må det anses for givet, at den kommer til at beskæftige sig med spørgsmål af mere vidtrækkende betydning end hidtil inden for det økonomiske samarbejde i FN.